Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 248 803 van 8 februari 2021
in de zaak RvV X /

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat F. HASOYAN**
Luikersteenweg 289/gelijkvloers
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X, op 28 augustus 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 7 augustus 2020 tot “het geen verder gevolg geven aan de aanvraag tot verblijf als familielid van een burger van de unie”.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 oktober 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 november 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken, A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat F. HASOYAN verschijnt voor verzoekster en van advocaat L. RAUX, die loco advocaten D. MATRAY en A. DE WILDE verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 12 februari 2020 diende verzoekster, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, voor zichzelf en voor haar biologische kinderen, waaronder B.D. een verblijfsaanvraag in. Voor B.D. betrof dit een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie in functie van zijn Nederlandse zus B.V. op grond van artikel 47/1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 7 augustus 2020 nam de gemachtigde van de staatssecretaris van Migratie- en asielbeleid (hierna: de gemachtigde) voor het kind B.D. de beslissing tot "het geen verder gevolg geven aan de aanvraag tot verblijf als familielid van een burger van de unie."

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"BETREFT: B., D.
Geboren te: R. op […]2015
Nationaliteit: Onbepaald
Adres: […] SINT-NIKLAAS
R.R.: […]

Geachte,

Uit onze informatie blijkt dat betrokkene een aanvraag tot verblijf als familielid van een burger van de Unie deed op 12.02.2012.
Er zal geen verder gevolg gegeven worden aan deze aanvraag. Betrokkene dient geschrapt te worden uit het RR wegens verlies van het recht op verblijf.
Betrokkene valt buiten het toepassingsgebied van art. 47/1 gezien de EU-burger, nl B., V. met rr-nummer […], het verblijfsrecht niet blijkt uit te oefenen."

Op 7 augustus 2020 nam de gemachtigde eveneens voor haar biologische kinderen B.V. en B.A van Nederlandse nationaliteit, de beslissingen tot weigering van verblijf voor meer dan drie maanden (bijlage 20). Tegen deze beslissingen diende verzoekster ook een beroep in bij de Raad gekend onder respectievelijk de rolnummers RvV X en RvV X.

Op 7 augustus 2020 nam de gemachtigde eveneens de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) ten aanzien van verzoekster. Verzoekster diende immers een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de unie in functie van haar Nederlandse minderjarige dochter (bijlage 19ter). Tegen deze beslissing diende verzoekster een beroep in bij de Raad gekend onder het rolnummer RvV X.

2. Over de ontvankelijkheid

In de nota met opmerkingen werpt verweerder een exceptie van onontvankelijkheid van het beroep op aangezien verzoekster alleen optreedt voor haar minderjarige zoon en deze minderjarige zoon, gezien de jonge leeftijd niet het onderscheidingsvermogen heeft om zelf een beroep tot nietigverklaring voor de Raad in te dienen. Hij wijst op het bepaalde in artikel 35, § 1 van het Wetboek Internationaal Privaatrecht. Hij meent dat het gepast voorkomt het Belgisch recht toe te passen aangezien verzoekster en haar minderjarige zoon hun gewoonlijke verblijfplaats hebben op het Belgisch grondgebied op het moment dat het beroep werd ingediend. Hij verwijst naar het bepaalde in de artikelen 371 en volgende van het Burgerlijk Wetboek aangaande het ouderlijk gezag en wijst erop dat uit de artikelen 373 en 374 van het Burgerlijk Wetboek het ouderlijk gezag gezamenlijk wordt uitgeoefend door de ouders ongeacht of de ouders samenwonen of niet. Wat betreft de vertegenwoordiging van de minderjarige, heeft de wetgever in een regeling voorzien waarbij een weerlegbaar vermoeden ten aanzien van derden geldt dat iedere ouder toestaat zelf op te treden en de toestemming van de andere ouder wordt vermoed. Dit vermoeden geldt evenwel niet bij de vertegenwoordiging in het kader van een procedure. In principe dienen dus beide ouders samen op te treden tenzij een van hen het exclusief ouderlijk gezag heeft, wat voor verzoekster niet wordt bewezen. Bijgevolg acht verweerder het beroep onontvankelijk omdat verzoekster niet heeft aangetoond dat ze alleen mag handelen.

De Raad kan de redenering van verweerder in de nota in theorie volgen, er blijkt evenwel uit het administratief dossier dat er reeds bij het indienen van de aanvraag van een verklaring van inschrijving (bijlage 19) een "ouderlijke toestemming vader" voorlag. Dit stuk bevindt zich in het administratief dossier en de vader, de heer B.S., die ook is vermeld op de erkenningsakte, geeft, als ouder en wettelijk vertegenwoordiger de uitdrukkelijke toestemming *"aan de moeder van de kinderen Mw. S.L. geboren op […] 1977 te Armenië in het bezit van een internationaal passpoort(sic) gekend onder Nr: […] om het recht van gedeelde bewaring uit te oefenen van de hier onder geacteerde minderjarige kinderen en deze kinderen formeel in te schrijven op een adres in België:*

- *Mevr. B.V. geboren op […]2004 te Roosendaal (Nederland)*

- *Mevr. B.A. geboren op […]2008 te Roosendaal Nederland*
- *Dhr. B.D. geboren op […]2015 te Roosendaal (Nederland)"*

De Raad kan bijgevolg verweerder in de nota niet volgen dat verzoekster niet de toestemming zou hebben alleen te handelen.

De exceptie wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de materiële motiveringsplicht iuncto artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet, iuncto artikel 40, § 4 eerste lid 2° en tweede lid van de Vreemdelingenwet iuncto artikel 50, § 2, 4° van de "Vreemdelingenwet".

Zij licht het middel toe als volgt:

"De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van de die van de administratieve overheid.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (cf RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 29 oktober 2002, nr. 111.954).

De uitdrukkelijke motiveringsverplichting zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genome(sic) beslissing. Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsplicht daarentegen houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit betekent dat de beslissing dient te steunen op werkelijke bestaande en correcte feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid ondermeer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij de beoordeling van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. De Raad onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegeven voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. De Raad toetst voorts in het kader van zijn wettigheidtoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Verzoeker zijn moeder heeft een schorsend beroep ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en zal dientengevolge in het bezit worden gesteld van een Bijlage 35. Tevens werden er in hoofde van B. V., geboren te Roosendaal (Nederlands) op […]2004, met de Nederlandse nationaliteit (in casu de zuster) een schorsend beroep ingesteld tegen de Bijlage 20 (uitgevaardigd jegens haar dd. 07/08/2020).

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker zijn moeder tijdens de integrale behandelingstermijn tewerkgesteld was en dat haar tewerkstelling in België zich zal voortzetten.

Het gewijzigde KB arbeidskaarten bepaalt in artikel 2, 2°, d) dat een bijlage 35 van familielid van Belg of Unieburger recht geeft om te werken als vrijgestelde van arbeidskaart.

De hypothese dat verzoeker zijn moeder niet meer verder zou kunnen werken in België is louter een hypothese, dewelke indruist tegen de objectieve gegevens van het administratief dossier.

De hypothese van verwerende partij dat Mevr. B. V., geboren te Roosendaal (Nederlands) op […] 2004, met de Nederlandse nationaliteit geen verblijfsrecht uitoefent in België is in strijd met het bijzonder verblijfsdocument, dewelke voor het integraal gezin volledige legaliteit tot stand brengt.

Verzoekster zal bij de opvolging van de bestreden beslissing geraakt worden in schending van haar gezinscel in België en zal onstuitbaar geconfronteerd worden met de nadelige consequenties van de bestreden beslissing. Verzoekster volhard in haar belang bij de vernietiging van de bestreden beslissing. Het nadeel is derhalve ernstig en moeilijk te herstellen.

Er is casu aldus sprake van een schending van de materiële motiveringsplicht juncto artikel 40, §4 eerste lid 2° en tweede lid vreemdelingenwet en art. 50, §2, 4° vreemdelingenwet."

Verzoekster geeft eerst een theoretische toelichting bij de materiële en formele motiveringsplicht en bij het zorgvuldigheidsbeginsel. Ze stipt aan dat zijzelf een beroep heeft ingediend bij de Raad tegen haar weigering van verblijf en in het bezit zal gesteld worden van een bijlage 35 en op die grond zal mogen verder werken gezien artikel 2, 2°, d van het KB aangaande arbeidskaarten dit toestaat. De hypothese dat verzoekster niet meer zal kunnen verder werken is een loutere hypothese die volgens verzoekster indruist tegen de gegevens van het dossier. Ook werd een beroep ingediend tegen de beslissing van weigering van verblijf van meer dan drie maanden aangaande zus B.V., in functie van wie voor broer B.D. een verblijfsaanvraag werd ingediend, zodat ook de zus B.V. in het bezit zal zijn van een bijlage 35.

Verzoekster acht het motief van de gemachtigde dat Mw. B.V. het verblijfsrecht niet uitoefent in strijd met het bijzonder verblijfsdocument op grond van de bijlage 35, dat voor het hele gezin volledige legaliteit tot stand brengt. Tot slot stelt verzoekster dat zij door de bestreden beslissing geraakt wordt in haar gezinscel.

<u>Beoordeling</u>

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in kennelijke onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het onderzoek naar de materiële motiveringsplicht gebeurt in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, nl. artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet, waarvan verzoekster eveneens de schending aanvoert.

Artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1°[…];

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3°[…]."

Artikel 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

De unieburgers, met verblijfsrecht in België uit eigen hoofde, moeten voldoen aan het bepaalde in artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Die bepaling luidt als volgt:

“Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij :

1°[…];

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;”
3° […]”

De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.”

Artikel 50, § 2, 4° van het Vreemdelingenbesluit, verzoekster verwijst verkeerdelijk naar de Vreemdelingenwet, luidt als volgt:

“§ 2
Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient de burger van de Unie naargelang het geval de volgende documenten over te maken:

4° burger van de Unie bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de wet:
a) het bewijs van voldoende bestaansmiddelen, waarbij onder andere een invaliditeitsuitkering, een vervroegd pensioen, een ouderdomsuitkering of een uitkering van de arbeidsongevallen- of beroepsziektenverzekering in aanmerking worden genomen. Zowel middelen waarover de burger van de Unie in eigen hoofde beschikt, als bestaansmiddelen die hij daadwerkelijk verkrijgt via een derde, worden in aanmerking genomen; en
b) een ziektekostenverzekering;”

Uit de aanvraag die verzoekster voor haar biologisch kind B.D. heeft ingediend, blijkt dat hij een verblijfsrecht wenst te bekomen als ander familielid, ten laste van of deel uitmakend van het gezin van zijn zus B.V., die als Nederlandse unieburger, op haar beurt het verblijfsrecht heeft aangevraagd als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Het kind B.D. kan enkel dit afgeleid verblijfsrecht beogen, indien zijn zus als Nederlandse unieburger, zelf een verblijfsrecht als unieburger heeft in België.

De gemachtigde weigert de aanvraag van het kind B.D. omdat de aanvraag buiten het toepassingsgebied valt van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet, nu blijkt dat zijn (minderjarige) zus B.V. zelf geen verblijfsrecht uitoefent.

De Raad kan enkel vaststellen dat dit motief niet kennelijk onredelijk is en de gemachtigde daarbij is uitgegaan van correcte gegevens. De aanvraag als beschikker van voldoende bestaansmiddelen van de zus B.V. werd immers op dezelfde dag, zijnde 7 augustus 2020 geweigerd en het beroep dat werd ingediend tegen deze beslissing werd door de Raad bij arrest nr. 248 802 van 8 februari 2021 verworpen.

Het betoog aangaande de tewerkstelling van de moeder, thans verzoekster, tijdens de integrale behandelingstermijn en dat haar tewerkstelling zich in België zal voortzetten tijdens haar verblijf gedekt

door de bijlage 35, heeft geen uitstaans met de motieven van de huidige bestreden beslissing. Verzoekster heeft deze argumenten kunnen aanwenden in de beroepen gericht tegen de bijlagen 20 van haar Nederlandse (minderjarige biologische) dochters B.A. en B.V. (de huidige referentiepersoon), doch die hebben niet kunnen leiden tot de nietigverklaring van de bijlagen 20 aangezien door verzoekster niet werd betwist dat zij hoe dan ook geen toereikende bestaansmiddelen kan voorleggen.

Waar verzoekster stelt dat de referentiepersoon, zijnde de Nederlandse zus B.V., wel degelijk een verblijfsrecht uitoefent op grond van de bijlage 35 als bijzonder verblijfsdocument, en dat dit document voor het hele gezin "volledige legaliteit" tot stand brengt, kan de Raad niet volgen. Het feit dat de referentiepersoon naar aanleiding van het instellen van een beroep bij de Raad een bijlage 35 verkrijgt en dit voor de duur van de beroepsprocedure voor de Raad, houdt in dat zij zich tijdelijk in legaal verblijf bevindt. Dit houdt evenwel niet meer in dan het beschermen van de referentiepersoon in het licht van artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet tegen het uitvoeren van een gedwongen verwijderingsmaatregel (RvS 3 maart 2017, nr. 12.333 (beschikking)). Dit document houdt geenszins in dat de referentiepersoon, in casu B.V., beschikt over een verblijfsrecht als unieburger in de zin van artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet, dat het afgeleid verblijfsrecht op grond van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet zou kunnen openen voor haar broer B.D.

Een schending van de materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet, of artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet of artikel 50, § 2, 4° van het Vreemdelingenbesluit blijkt niet.

Waar verzoekster nog aanstipt dat de gezinscel in België door de bestreden beslissing wordt geraakt, kan de Raad niet volgen. Zowel voor verzoekster, als voor haar drie biologische kinderen werd immers het verblijf geweigerd.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

<u>Enig artikel</u>

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht februari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. MAES,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. M. DENYS,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,
M. DENYS	A. MAES